

POSTANOWIENIE

Dnia 22 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w dniu 22 kwietnia 2015 r.
sprawy K. G., w przedmiocie wydania wyroku łącznego,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 10 września 2014 r.,
utrzymującego w mocy wyrok łączny Sądu Rejonowego w K. z dnia 20 lutego 2014 r.,

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego K. G. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy, na wniosek K. G., wydał w dniu 20 lutego 2014 r., w sprawie o sygn. XI K 566/13/P wyrok łączny.

Przyjmując, że był on skazany prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego z dnia 13 maja 2004 r., sygn. akt II K 284/03, za czyn popełniony w 2001 r., zakwalifikowany z art. 284 § 2 k.k. na karę 9 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 2 lata. Postanowieniem Sądu Rejonowego Wydział II Karny z dnia 18 lipca 2006 r. sygn. II Ko 134/06 zarządzono wykonanie warunkowo zawieszonych kary pozbawienia wolności;
2. Sądu Rejonowego z dnia 10 lutego 2005 r., sygn. akt. II K 548/04, za czyn

popołniony w dniu 5 czerwca 2004 r., zakwalifikowany z art. 178a § 2 k.k. na karę 50 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł;

3. Sądu Rejonowego z dnia 18 stycznia 2011 r., sygn. akt. II K 1580/10, za czyn popołniony w okresie od dnia 10 marca 2004 r. do dnia 31 marca 2004 r., zakwalifikowany z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

4. Sądu Rejonowego z dnia 2 lipca 2012 r., sygn. akt V K 397/12, za czyn popołniony w dniu 20 stycznia 2005 r., zakwalifikowany z art. 286 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 2 lata;

5. Sądu Rejonowego z dnia 24 października 2012 r., sygn. akt II K 934/11/P, za czyn popołniony w okresie od dnia 6 stycznia 2005 r. do dnia 19 stycznia 2005 r., zakwalifikowany z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

I. na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 569 § 1 k.p.k. biorąc za podstawę kary jednostkowe pozbawienia wolności z osobna wymierzone wyrokami: Sądu Rejonowego z dnia 13 maja 2004 r., sygn. akt II K 284/03 oraz Sądu Rejonowego z dnia 18 stycznia 2011 r., sygn. akt. II K 1580/10 orzekł wobec skazanego K. G. karę łączną roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności;

II. na zasadzie art. 572 k.p.k. umarzył postępowanie w zakresie objęcia wyrokiem łącznym kar z wyroków: Sądu Rejonowego z dnia 10 lutego 2005 r., sygn. akt. II K 548/06, Sądu Rejonowego z dnia 2 lipca 2012 r., sygn. akt V K 397/12 oraz Sądu Rejonowego z dnia 24 października 2012 r., sygn. akt II K 934/11/P;

III. na zasadzie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w pkt I łącznej kary pozbawienia wolności zaliczył skazanemu K. G. okresy kar dotychczas odbytych w połączonych sprawach: sygn. II K 284/03 w okresie od dnia 15 września 2010 r. do dnia 5 listopada 2010 r. oraz od dnia 9 listopada 2010 r. do dnia 19 czerwca 2011 r. oraz sygn. II K 1580/10 w okresie od dnia 5 listopada 2010 r. do dnia 8 listopada r. oraz od dnia 20 czerwca 2011 r. do dnia 17 grudnia 2011 r.;

IV. na zasadzie art. 576 § 1 k.p.k. w pozostałym zakresie wyroki podlegające łączeniu pozostawił do odrębnego wykonania;

V. na zasadzie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 2 ust 1 pkt 4 w zw. z art. 6 Ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od skazanego K. G. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70 zł tytułem poniesionych wydatków i kwotę 300 zł tytułem opłaty od wymierzonej kary.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca skazanego, który zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych, obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. 572 k.p.k. w zw. z art. 569 k.p.k. poprzez umorzenie postępowania oraz rażącą niewspółmierność kary łącznej wymierzonej skazanemu w pkt I zaskarżonego wyroku.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty obrońca skazanego wniósł o:

1. zmianę pkt II zaskarżonego wyroku poprzez wydanie wyroku łącznego w wyniku połączenia wyroków Sądu Rejonowego z dnia 2 lipca 2012 r., sygn. V K 397/12 oraz Sądu Rejonowego z dnia 24 października 2012 r., sygn. II K 934/11/P i wymierzenie skazanemu kary łącznej pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania;
2. zmianę pkt I zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie skazanemu kary łącznej przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji,
ewentualnie o:
3. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy, po rozpoznaniu apelacji obrońcy skazanego, wyrokiem z dnia 10 września 2014 r., sygn. IV Ka 397/14, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca skazanego Krzysztofa Gryzła.

Zaskarżając wyrok w całości zarzucił naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, a w szczególności przepisów:

- art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez brak należytego rozważenia przez Sąd Odwoławczy istotnych zarzutów apelacji obrońcy,
- art. 457 § 3 k.p.k. poprzez brak wyczerpującego wskazania w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia na jakiej podstawie Sąd II instancji uznał, iż kara łączna w wymiarze roku i 3 miesięcy pozbawienia jest współmierna jako kara łączna za popełnione przez skazanego przestępstwa,

- art. 571 k.p.k. poprzez niedostateczne uwzględnienie przy orzekaniu opinii o zachowaniu się skazanego w okresie odbywania kary, informacji o warunkach rodzinnych, majątkowych i co do stanu zdrowia skazanego oraz danych o odbyciu kary z poszczególnych wyroków,

- art. 424 § 1 k.p.k. poprzez niedostateczne wskazanie w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia motywów, którymi kierował się Sąd I instancji w zakresie nieuwzględnienia stanowiska skazanego dotyczącego wydania wyroku łącznego w wyniku połączenia wyroków Sądu Rejonowego z dnia 2 lipca 2012 r., sygn. V K 397/12 oraz Sądu Rejonowego z dnia 24 października 2012 r., sygn. II K 934/11/P.

Ponadto zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- rażąco niewspółmierność kary łącznej wymierzonej skazanemu przez Sąd I instancji w pkt I wyroku poprzez wymierzenie skazanemu kary łącznej w rozmiarze odpowiednio roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, a zatem kary wynikającej z kumulacji kar orzeczonych wyrokami opisanymi w pkt 1 i 3, gdy tymczasem postawa skazanego, właściwości i warunki osobiste świadczą o postępującej i przynoszącej pozytywne efekty resocjalizacji skazanego, a w konsekwencji przy orzekaniu kary łącznej Sąd winien był uwzględnić zasadę pełnej absorpcji.

Mając powyższe na uwadze obrońca wniósł o:

1. zmianę pkt II zaskarżonego wyroku poprzez wydanie wyroku łącznego w wyniku połączenia wyroków Sądu Rejonowego z dnia 2 lipca 2012 r., sygn. akt V K 397/12 oraz Sądu Rejonowego z dnia 24 października 2012 r., sygn. akt 11 K 934/11/P i wymierzenie skazanemu kary łącznej pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania;

2. zmianę pkt I zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie skazanemu kary łącznej przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji;
ewentualnie o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy skazanego K. G. jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Odnosząc się do kwestii wadliwej kontroli instancyjnej zauważyć trzeba, że skarżący pod postacią takiego zarzutu formułuje jedynie własną, subiektywną ocenę prognozy kryminologicznej co do osoby skazanego, zamiast wykazać błędność, tj. nielogiczność, wewnętrzną sprzeczność lub luki w rozumowaniu Sądu odwoławczego, co dopiero mogłoby stanowić właściwą, merytoryczną podstawę kasacji. Wobec tego, że skarżący temu obowiązкови nie sprostał, zbędne wydaje się czynienie szczegółowych rozważań w tym zakresie i wystarczające będzie odesłanie do treści uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego (s. 7-9), gdzie podkreślono, że zmiany w życiu skazanego nastąpiły niedawno i były niewystarczające dla warunkowego zawieszenia kary łącznej, jaka mogłaby wówczas zostać wymierzona w wyniku połączenia kar pozbawienia wolności orzeczonych wyrokami Sądu Rejonowego z dnia 2 lipca 2012 r., sygn. V K 397/12 i Sądu Rejonowego z dnia 24 października 2012 r., sygn. II K 934/11/P. Sąd odwoławczy wskazał również, że skazany przez wiele lat ukrywał się przed organami wymiaru sprawiedliwości, a zatem nie przestrzegał porządku prawnego i norm społecznych. Analiza uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego w konfrontacji z zarzutami apelacji wskazuje, że Sąd ten odniósł się do zarzutów rzeczowo i przekonująco.

Jeśli chodzi o zarzuty obrazy art. 571 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k., to należy wskazać obrońcy, że kasacja może być wniesiona od orzeczenia Sądu odwoławczego, natomiast wskazane przepisy odnoszą się do procedowania przed Sądem I instancji i z uwagi, iż nie były przez Sąd odwoławczy stosowne, nie mogły zostać przez ten Sąd naruszone, a więc formułowanie takich zarzutów jest całkowicie chybione.

Zarzut dotyczący rażącej niewspółmierności kary jest natomiast niedopuszczalny. Stawianie tego rodzaju zarzutu oraz zgłaszanie wniosków o zmianę przez Sąd Najwyższy wyroku poprzez wydanie wyroku łącznego zgodnego z oczekiwaniami obrońcy wskazuje na całkowite niezrozumienie przez niego instytucji nadzwyczajnego środka zaskarżenia jakim jest kasacja. W przyszłości obrońca powinien z nieco większą rozwałą kopiować fragmenty apelacji w celu sporządzenia z nich kasacji.

Sąd Najwyższy obciążył skazanego K. G. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w oparciu o przepis art. 636 § 1 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.